ΑΡΧΑΙΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

ΑΣΤΕΙΑ ΙΕΡΟΚΛΕΟΥΣ

Συνεχίζομεν καὶ σήμερον τὴν μετάφρασιν τῶν χαριτωμένων «Ἀστείων» τοῦ Ἱεροκλέους.

Ἕνας σχολαστικὸς βρέθηκέ μιὰ μέρα μέσα σ' ἕνα καράβι ποὺ ἐβούλιαζε. Βλέποντας δὲ πὼς καθένας ἀπ' τοὺς ἐπιβάτας ἄρπαξε καὶ κάτι γιὰ νὰ κρατηθῇ στὴν ἐπιφάνεια σὰν θἄπεφτε στὴ θάλασσα, ἄρπαξε κι' αὐτὸς μιὰ...ἄγκυρα !...

* * *

Διδύμων ἀδελφῶν ὁ ἕνας ἀπέθανεν. Σχολαστικὸς ἀπαντήσας τὸν ζῶντα τὸν ρωτοῦσε :

— Σὺ ἀπέθανες ἢ ὁ ἀδελφός σου ;

* * *

Κάποιος σχολαστικὸς σπουδαστὴς μὴ ἔχοντας χρήματα πωλοῦσε τὰ βιβλία του γιὰ νὰ ζήσῃ. Ἔγραφε δὲ συγχρόνως στὸν πατέρα του : «Πατέρα μου, πρέπει νὰ μὲ συγχαρῇς, γιατὶ τώρα τὰ βιβλία μοῦ δίνουν καὶ τρώγω!...»

* * *

Εἰς σχολαστικὸν εὑρισκόμενον στὴν Ἑλλάδα ἔγραψε κάποιος συμπατριώτης του νὰ τοῦ ἀγοράσῃ μερικὰ βιβλία. Ὁ σχολαστικὸς ὅμως ἀμέλησε καὶ ὅταν γύρισε στὴν πατρίδα του εἶπε στὸν συμπατριώτην του δικαιολογούμενος :

— Ξέρεις φίλε μου, τὴν ἐπιστολὴ ποὺ μοῦστειλες γιὰ τὰ βιβλία ...δὲν τὴν ἔλαβα !

* * *

Κάποιου σχολαστικοῦ τοῦ ἀπέθανε τὸ παιδί. Βλέποντας δὲ τὸ πλῆθος τοῦ κόσμου ποὺ μαζεύτηκε στὴν κηδεία ἔλεγε:

— Πόσο ντρέπουμαι ! Μαζεύτηκε τοσος κόσμος κι' ἐγὼ δὲν ἔχω νὰ κηδεύσω παρὰ ἕνα μικρὸ παιδί !...

* * *

Μιὰ μέρα πεζοποροῦσαν ἕνας σχολαστικός, ἕνας φαλακρὸς κι' ἕνας κουρεύς. Τὴ νύχτα σάθηκαν κάπου κι' ἀπεφάσισαν νὰ μείνῃ καθένας μὲ τὴ σειρὰ των ἄγρυπνος ἐπὶ τέσσαρας ὥρας νὰ φυλάῃ τοὺς ἄλλους ποὺ θὰ κοιμοῦνται. Ριξανε λοιπὸν κλῆρο κι' ἔτυχεν ἡ βάρδια στὸ κουρέα πρῶτον, στὸν σχολαστικὸ δεύτερο καὶ στὸ φαλακρὸ τρίτον.

Ὁ κουρέας φυλάγοντας τὴ βάρδια του σκέφθηκε νὰ παίξῃ ἕνα παιγνίδι στὸν σχολαστικὸ καὶ τοῦ ξύρισε τὸ κεφάλι. Κατόπιν δὲ ὅταν ἦρθε ἡ σειρὰ του τὸν ξύπνησε γιὰ τὴ βάρδια του. Ὁ σχολαστικὸς σηκώθηκε, ἔκαμε νὰ ξυστῇ, εἶδε πὼς δὲν ἔχει οὔτε μιὰ τρίχα στὸ κεφάλι, νόμισε πὼς εἶνε ὁ φαλακρὸς καὶ μουρμούρισε χαμογελῶντας :

— Βρὲ τὸν βλακέντιον τὸν κουρέα !...Ἀντὶ νὰ ξυπνήσῃ ἐμένα γιὰ νὰ φυλάξω δεύτερος βάρδια, ξύπνησε τὸν φαλακρό ! Καλὰ τὴν ἔχω λοιπόν!...

* * *

(Καὶ μερικὰ ἀνεξάρτητα ἐκ τοῦ Διογένους τοῦ Λαερτίου.)

Ὁ Διογένης ὁ Κυνικὸς θέλοντας νὰ εἰρωνευθῇ τὸν Πλάτωνα, ὁ ὁποῖος ἔλεγεν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶνε «ζῶον δίπουν ἄπτερον» ἐμάδησε μία ἡμέρα ἕνα κόκκορα τὸν ἐπῆγε στὸν φιλόσοφον καὶ τοῦ εἶπε :

— Νὰ ὁ ἄνθρωπός σου !

* * *

Ὁ Διογένης μεταβὰς κάποτε εἰς Μύνδαν καὶ ἰδὼν τὰς μὲν πύλας της τεραστίας, τὴν πόλιν δὲ μικράν, εἶπε στοὺς κατοίκους :

— Ἄνδρες Μύνδιοι, κλείσατε τὰς πύλας ἵνα μὴ ἡ πόλις σας ἐξέλθῃ, φύγει, καὶ τὴν χάσετε !...

(*Ἔκδοσις Λειψίας τοῦ 1789*)

αὐτὸ πλέον ἦτο πολύ ! Ὁ φρενιασμένος Παπαγιάννης διψᾷ ἐκδίκησιν, καὶ πληρώνει ἕνα ἐξ ἐπαγγέλματος δολοφόνον νὰ σκοτώσῃ τὸν χωρικόν. Ἡ ἀπόπειρα ἔγεινε ἀλλὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα. Ὁ δολοφόνος συνελήφθη καὶ ὡμολόγησε τὰ πάντα. Ὁ Παπαγιάννης καταδικάσθη εἰς ἰσόβια δεσμὰ εἰς τὸ κάτεργον, ὁ δολοφόνος εἰς θάνατον.

Τέλος ὁ λαὸς τῆς Ζακύνθου ἀπεφάσισε νὰ στείλῃ ἀναφορὰν πρὸς τὸν Δόγην ἐναντίον τῶν πλουσίων ἐκείνων συμπολιτῶν των, οἱ ὁποῖοι ἀσπλάγχνως κατεπίεζαν τοὺς φτωχούς. Κατόπιν ταύτης, ἡ Ἐνετικὴ Κυβέρνησις ἐξέδωσε μακρὸν «Κήρυγμα τῶν ἐκλαμπροτάτων Κυρίων Ἰγκουϊζιτόρων εἰς τὰ πράγματα, ἤτοι ὑπόθεσες τοῦ Λεβάντε καὶ Δαλματίας...» διὰ τοῦ ὁποίου ἔβαλε τέρμα εἰς τὴν πλεονεξίαν τῶν τοκιστῶν. Τὸ κήρυγμα τελειώνει ὡς ἑξῆς : «Τὸ παρὸν Κήρυγμα ὕστερον ἀφοῦ λάβῃ τὴν κοινὴν προσδοκιμήν, θέλει τυπωθεῖ φράγγηκα καὶ ρωμέϊκα καὶ θέλει σταλθεῖ εἰς ὅλην τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Λεβάντε, διὰ νὰ φανερωθῇ καὶ νὰ προσκολληθῇ, ὅπως δυνηθῇ νὰ φθάσῃ ἡ Κοινὴ Θέλησις πρὸς εἴδησιν τοῦ καθενός.»

Δκναὲς

ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ — ΑΣΤΕΙΑ

Γιὰ τὴν τιμιότητα

Μία κυρία κατώρθωσε ἐπὶ τέλους νὰ βρῇ μιὰ ὑπηρέτρια ἀπὸ τὴν ὁποία ἔμενε κατευχαριστημένη.

Μιὰ μέρα ἡ ὑπηρέτρια εὑρῆκε ἕνα τάλληρο ποὺ εἶχε πέσει τῆς κυρίας στὸ σπίτι καὶ τῆς τὸ παρουσίασε ἀμέσως.

— Μπάβο, τῆς εἶπε ἡ κυρία. Κράτησε, παιδί μου, αὐτὰ τὰ πέντε φράγκα γιὰ τὴν τιμιότητά σου.

Σὲ δύο ἡμέρες ἡ κυρία ἔχασε τρία τάλληρα.

Ἐρώτησε τὴν ὑπηρέτρια.

— Μήπως, Κατερίνα, εὑρῆκες τρία τάλληρα ἐνῷ ἐσιγύριζες ;

— Μάλιστα, κυρία, ἀλλὰ τὰ ἐκράτησα γιὰ τὴν τιμιότητά μου.

* * *

Τὸ χρέος τοῦ Θεοῦ

Ὁ μπάρμπα Ἰσαὰκ ἦταν πολὺ ἄρρωστος.

— Ὦ, Θὲ τοῦ Ἰσραήλ, εἶπε στὴν προσευχή του, ἂν γίνω καλὰ σοῦ ὁρκίζομαι στὰ κόκκαλα τῆς μάννας μου ὅτι θὰ δόσω δέκα φράγκα στὸν πρῶτο φτωχὸ ποὺ θὰ συναντήσω.

Ὁ Ἰσαὰκ ἐθεραπεύθη καὶ τὴν ἡμέρα τῆς πρώτης του ἐξόδου ἦρθε ὁ φίλος του Ἀβραὰμ νὰ τὸν πάρῃ νὰ πᾶνε περίπατο.

Στὸ δρόμο συνάντησαν ἕναν ἐπαίτη καὶ ὁ Ἰσαὰκ ἐθυμήθηκε τὴν ὑπόσχεσι ποὺ εἶχε δώσει στὸ Θεό. Ἀλλὰ τσιγκούνης καθὼς ἦταν ἄρχισε νὰ σκέπτεται πὼς θὰ ἐγλύτωνε ἕνα μέρος ἀπὸ τὰ δέκα φραγκα χωρὶς νὰ μείνῃ ἀνεξόφλητο τὸ χρέος του πρὸς τὸν Θεὸ τοῦ Ἰσραήλ. Ἐγύρισε λοιπὸν στὸ φίλο του Ἀβραὰμ καὶ τοῦ εἶπε.

— Τὸ πιστεύης ὅτι μπορῶ νὰ δώσω ἐλεημοσύνη σ' αὐτὸν τὸν φτωχὸ δέκα φράγκα. Ἂν δὲν πιστεύης δέχομαι ἕνα στοίχημα ὀκτὼ φράγκων.

Ὁ Ἀβραὰμ παραξενεύθηκε μὴ πιστεύοντας ὅτι ὁ φίλος του θὰ δεχόταν νὰ χάσῃ ἴσως καὶ τὰ δύο φράγκα τῆς διαφορᾶς.

— Στοιχηματίζω, τοῦ εἶπε.

Τότε ὁ Ἰσαὰκ ἔδωσε τὰ δέκα φράγκα στὸν ἐπαίτη :

— Φέρε μου τὰ ὀχτὼ φράγκα τώρα, εἶπε στὸν Ἰσαάκ.

Ἔτσι ἐξόφλησε τὸ χρέος του στὸ Θεὸ μὲ δύο μόνον φράγκα.

* * *

Τὸ στοίχημα τοῦ δοντιοῦ

Ἕνας χωρικὸς ποὺ εἶχε ἔρθει νὰ πουλήσῃ μερικὲς κότες, ἐμπῆκε σὲ μιὰ μπύρα μὲ δεμένο τὸ μάγουλο. Ἕνας ὀδοντοϊατρὸς τὸν εἶδε καὶ τοῦ εἶπε.

— Ἔλα στὸ ὀδοντοϊατρεῖόν μου νὰ σὲ κάμω καλά. Κάποιο δόντι σοῦ ἔχει κάμει αὐτὸ τὸ κακό. Θὰ σοῦ τὸ βγάλω.

— Δὲν μπορεῖτε, κύριε ὀδοντοϊατρέ, ἀπήντησε ὁ ἄνθρωπος.

— Τί λὲς ἀδερφέ. Αὐτὴ εἶνε ἡ δουλειά μου.

— Βάζουμε στοίχημα ἕνα εἰκοσιπεντάρικο, ἂν θέλετε ὅτι δὲν μπορεῖτε νὰ μοῦ βγάλετε κανένα δόντι.

— Τὸ δέχομαι, εἶπε ὁ ὀδοντοϊατρός

Ἐπῆγαν στὸ ἰατρεῖο καὶ ὁ ὀδοντοϊατρὸς ἐκάθησε τὸ χωρικὸ στὴ πολυθρόνα του καὶ ἄρχισε νὰ ἑτοιμάζει τὰ ἐργαλεῖα του.

Στὸ τέλος μὲ τὴν δυνατώτερη τανάλια του στὸ χέρι εἶπε στὸν πελάτη του ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα. Ἐκεῖνος ὑπήκουσε. Ὁ ὀδοντοϊατρὸς εἶδε τὸ στόμα τοῦ χωρικοῦ καὶ ἔμεινε κατάπληκτος μπροστὰ στὸ ἀπρόοπτο θέαμα.

— Πῶς, τοῦ εἶπε. Ἐσὺ εἶσαι ἐντελῶς ξεδοντιασμένος. Δὲν ἔχεις οὔτε ἕνα δόντι. Τί νὰ σοῦ βγάλω λοιπόν ;

— Μὰ αὐτὸ σᾶς ἔλεγα, κύριε ὀνδοντοϊατρέ. Δὲν μπορεῖτε νὰ μοῦ βγάλετε τίποτε. Ἐχάσατε τὸ στοίχημά σας.

* * *

Ἀγγλικὸ πεῖσμα

Δυὸ αὐτοκίνητα ὅπως πήγαιναν νὰ περάσουν σ' ἕνα στενὸ δρόμο τοῦ Λονδίνου ἐφεγνώθησαν μεταξύ τους μὲ τέτοιον τρόπο, ὥστε ἂν δὲν ἔκανε, ὁ ἕνας πίσω δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ προχωρήσουν. Ἀλλὰ οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος ἤθελε νὰ κάμῃ πίσω. Ὁ πρῶτος ἔβγαλε τότε ἕνα τσιγάρο καὶ ἄρχισε νὰ καπνίζῃ δείχνοντας πὼς εἶχε τὴν ἀπόφασι νὰ περιμένῃ νὰ ὀπισθοχωρήσῃ ὁ ἄλλος. Ἀλλὰ ὅταν ἐτελείωσε ἄρχισε νὰ καπνίζῃ ὁ ἄλλος. Ἔτσι ἐκάπνισαν πέντε ἕξῃ τσιγάρα ὁ καθένας.

Ἐπὶ τέλους ὁ πρῶτος γιὰ ν' ἀπελπίσῃ τὸν δεύτερον ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τοὺς «Ταῖμς» καὶ ἄρχισε νὰ διαβάζῃ.

Τότε ὁ δεύτερος τοῦ εἶπε.

— Κύριε, ὅταν θὰ διαβάσετε τοὺς «Ταῖμς», πρᾶγμα ποὺ ὑποθέτω πὼς θὰ διαρκέσῃ τρεῖς ὥρες τοὐλάχιστον σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ τοὺς δανείσετε νὰ τοὺς διαβάσω κι' ἐγώ.

Ρίγκολὸ